

Arrest

nr. 31 585 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2005 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 22 maart 2005 het Rijk is binnengekomen, diende op 23 maart 2005 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 17 mei 2005, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. De Commissaris-generaal besliste op 15 juni 2005 dat een verder onderzoek van het asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 27 juli 2005 nam de adjunct-Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. Bij arrest nr. 22 van 14 juni 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. Verzoekster diende op 29 augustus 2008 een tweede asielaanvraag in. Haar aanvraag werd op 16 oktober 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid overgemaakt aan de Commissaris-generaal.

1.7. De adjunct-Commissaris-generaal nam op 11 december 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Verzoekster diende op 15 mei 2009 een derde asielverzoek in.

1.9. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 25 mei 2009 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat de betrokkene op 23 maart 2005 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 mei 2005. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene maar uiteindelijk op 28 juli 2005 een beslissing tot 'niet-erkenning' nam voor de betrokkene. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2007 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 augustus 2008 een tweede asielaanvraag indiende en haar dossier op 16 oktober 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 december 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 mei 2009 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van de politie naar voren brengt over dat ze daar op 12 januari 2005 was en dat haar advocaat zich informeerde waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de betrokkene tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag een arrestatiebevel naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 11 december 2008 stelde dat 'Vervolgens een arrestatiebevel. Gezien de bedrieglijkheid van uw verklaringen kan hier echter geen enkel geloof aan worden gehecht.', dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het attest van de politie verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enkel is wat ze is, een enveloppe zonder enige aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze onlangs een kind heeft gekregen waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de asielmotieven van de betrokkene ondersteunt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen (...)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 52 en 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden dat zij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet kent, nu zij deze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij geen nieuwe elementen aanbracht, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Verzoekster betoogt dat zij bij het indienen van haar derde asielverzoek een attest van de politiedirectie te Kirkook heeft neergelegd en dat aangezien dit document dateert van 18 januari 2009 zij dit stuk niet eerder kon overmaken. Zij licht verder toe dat uit het voorgelegde attest blijkt dat zij op 12 januari 2005 een klacht heeft ingediend tegen de heer (O. A. K.) wegens poging tot moord en doodsb bedreigingen, dat een onderzoeksrechter de arrestatie beval van de heer (O. A. K.) en dat aan de heer (O. A. K.) vervolgens gratie werd verleend. Verzoekster stelt dat uit dit attest blijkt dat zij nog steeds gevaar loopt in haar geboortestad omwille van haar legale activiteiten in de vrouwenbeweging en dat door dit nieuwe document de eerdere conclusies van de Commissaris-generaal volledig worden weerlegd. Zij benadrukt daarnaast dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid voorbijgaat aan het feit dat zij een briefomslag heeft aangebracht als bewijs van de datum van verzending.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar een attest dat op 18 januari 2009 werd opgesteld door de directeur van het politiebureau te Al Koriya heeft neergelegd en dat zij door het voorleggen van een briefomslag heeft willen aantonen dat zij dit attest pas recent ontving, maar dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat dit document geen betrekking heeft op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de behandeling van haar eerdere asielprocedures. Haar tweede asielverzoek werd immers pas afgesloten op 11 december 2008 terwijl het door verzoekster overgemaakte document betrekking heeft op een klacht die reeds op 12 januari 2005 werd ingediend en waarbij daarnaast gesteld wordt dat reeds in 2008 gratie werd verleend aan de persoon die het voorwerp uitmaakte van deze klacht. De problemen die verzoekster beweert gehad te hebben als lid van een vrouwenbeweging werden bovendien uitvoerig onderzocht in het kader van haar eerste en tweede asielverzoek en een stuk dat er enkel toe strekt om de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten of situaties te staven of de weigeringsmotieven van een eerdere aanvraag te weerleggen is hoe dan ook geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster kan ook niet dienstig verwijzen naar de rechten van de verdediging en naar artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken immers niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957) en de beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409).

In voorliggende zaak kan evenmin ingezien worden hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn. Deze wetsbepaling voorziet immers op welke gronden de Commissaris-generaal kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, terwijl de bestreden beslissing niet werd genomen door de Commissaris-generaal.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK